

novení ostatních stav. řádů o stav. povolení. Tato dojista nápadná dikce, která pomíjí nejdůležitější »povolení ve věcech stavebních«, t. j. povolení stavební, nutí k závěru, že předmětem poplatkové povinnosti normované v § 6 (mimo poplatek za ustanovení stav. čáry a niveau) není jednotlivý povolovací akt, nýbrž celý ten který stav. projekt (novostavba, přístavba atd.), resp. ve svém souhrnu obě povolení, kterých zpravidla stav. projekt ke svému praktickému dovršení potřebuje, t. j. jak stavební konsens, tak i povolení k užívání stavby ve smyslu § 124 česk. stav. ř. resp. obdobných ustanovení stav. řádů ostatních. Z toho plyne však závěr, že byl-li podle sazeb § 6 vyměřen a zapraven poplatek za stav. konsens pro ten který stav. projekt, je tím poplatková povinnost za tu kterou »novostavbu, přístavbu atd.« splněna (ovšem pokud nenastane změna projektu, vyžadující nového stav. konsensu), a že tedy za eventuelně nutné povolení k užívání stavby nelze již předepisovati poplatek po druhé. Při opačném výkladu dospělo by se k výsledku, že »za novostavbu« atd. vyměřuje se poplatek podle § 6 dvakrát. Takováto iterace poplatkové povinnosti vyžadovala by však výslovné normy, kterou v § 6 nalézt nelze.

Pro opačný názor nelze se s úspěchem dovolávati ani toho, že § 6 stanově v odst. 1: »za úřední povolení ve věcech stavebních vybírají se vedle poplatků komisionelních (§§ 2—4) poplatky (stavební taxy) . . .« cituje při tom výslovně § 2, který v bodě c) normuje zvláštní poplatek komisionelní také za komisionelní prohlídku za příčinou povolení k obývání nebo užívání budovy. Naopak úvaha, že dávk. pravidla vedle komisionelního poplatku za stavební komisi [§ 2 lit. a) a b)] a za komisi kolaudační [§ 2 lit. c)] na jedné straně kladou na druhé straně jenom jednu stavební taxu za »novostavbu« atd., aniž se zmiňují o zvláštní stavební taxu za povolení užívací, potvrzuje názor shora vyvozený, že stavební taxa za »novostavbu« atd. zahrnuje poplatek za povolení stavební i užívací.

Že pouhý zájem fiskální, stížností zmíněný, nemůže býti důvodem pro jinaký výklad pravidel, o tom netřeba se šířiti.

Za tohoto stavu nemohl nss výrok nař. rozhodnutí shledati nezákonným.

Č. 10.295.

O b e c n í d á v k y: * Ustanovení § 1 odst. 2 pravidel o obecní dávce z nájemného ve znění čl. VI. § 1 odst. 2 vzor. pravidel vl. nař. 15/1928 Sb., podle něhož částky, o které bylo nájemné od 1. ledna 1928 zvýšeno, nejsou základem pro vyměření dávky, vztahuje se i na případy, kde nájemní objekt po 31. prosince 1927 za nájemné proti roku 1927 vyšší byl nově pronajat.

(Nález ze dne 23. ledna 1933 č. 121.)

V ě c: Dr. Julius W. v Ch. proti okresnímu úřadu v Chebu o dávku z nájemného, vodné a poplatek za používání obecních stok.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem ze 6. března 1929 byla st-li za prvé pololetí roku 1929 na základě nájemného 9.000 Kč předepsána dávka z nájemného 675 Kč, všeobecné vodné ve výši 360 Kč a poplatek za užívání kanálů 180 Kč, dohromady 1.215 Kč. Tytéž dávky v téže výši byly pak st-li předepsány i za druhé pololetí roku 1929 platebním rozkazem z 1. června 1929.

Proti oběma platebním rozkazům namítal st-l, že obecní dávky byly neprávem předepsány na základě nájemného 9.000 Kč a dovolával se čl. VI. § 1 nař. č. 15/28, podle něhož u budov, pro něž bylo dáno úřední povolení stavební před 28. lednem 1917, jest základem pro vyměření dávky nájemné, jež jest základem daně činžovní na rok 1927. Ježto pak na rok 1927 bylo základem pro vyměření daně činžovní jediné nájemné 2.800 Kč, a zvýšení nájemného stalo se teprve při nastěhování do bytu dne 1. července 1928, měly býti obecní dávky vyměřeny jediné podle nájemného 2.800 Kč.

Obě odvolání st-lova byla zamítnuta usnesením měst. zastupitelstva v sezení dne 9. ledna 1930, a v důvodech uvedeno toto: »V rekursech uvedené odůvodnění, že podle čl. VI § 1 nař. č. 15/28 u budov, pro něž bylo dáno úřední povolení stavební před 28. lednem 1917, jest vzítí za základ vyměření dávek nájemné, jež jest základem daně činžovní na rok 1927 se zřetelem k odpočítatelným položkám, nelze na daný případ použítí. V předpisech o vybírání dávky z nájemného jest sice v § 1 odst. 2 také zmíněné ustanovení, toto však může se použítí jen v souvislosti obou vět § 1 odst. 2. Poněvadž však ve větě 2. tohoto odstavce se výslovně stanoví, že částky, o které nájemné bylo zvýšeno od 1. ledna 1928, nejsou základem pro vyměření dávky, musí býti z toho dovozováno, že při nových nájmech, kde zvýšení nájemného nepřichází v úvahu, nýbrž jen nové stanovení nájemného, jak tomu jest v daném případě, možno použítí jediné odst. 1 § 1.«

Dalšímu odvolání nevyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím ze správných důvodů nižší stolic.

O stížnosti uvažil nss toto: — — —

Stížnost vytýká, že právní názor, ze kterého vychází nař. rozhodnutí, že totiž ustanovení § 1 odst. 2 dávk. pravidel se nevztahuje na případy, když po 1. lednu 1928 bylo stanoveno na základě nového nájemního poměru nové nájemné, jest nezákonný. Tuto námitku uznal nss důvodnou.

Odst. 1 § 1 pravidel o vybírání dávky z nájemného a z použitých místností, platných pro obec Ch., jež se shodují se vzornými pravidly vl. nař. č. 15/28, stanoví, že základem pro vyměření dávky jest nájemné nebo nájemní hodnota jednotlivých nájemních objektů, jež jest základem daně činžovní. . . . Z tohoto všeobecného ustanovení jest pak stanovena v odst. 2 § 1 výjimka, že u budov (částí budov), pro něž bylo uděleno úřední povolení stavební před 28. lednem 1917, jest základem pro vyměření dávky nájemné nebo nájemní hodnota, jež jest základem daně činžovní na rok 1927, po odečtení položek z celkového nájemného nebo nájemní hodnoty při vyměření daně vyloučených (§ 151 zák. č. 76/27), jež se rozvrhnou poměrně podle nájemného (nájemní hodnoty) na jednotlivé nájemní objekty. Částky, o které bylo nájemné, nebo nájemní

hodnota od 1. ledna 1928 zvýšena, nejsou základem pro vyměření dávky. Stejně ustanovení mají pravidla o vodném (§ 3) a pravidla o poplatcích za používání obecních stok (§ 14).

Posléze uvedená výjimka z ustanovení odstavce 1. stanovena jest objektivně pro budovy (části budov), pro něž bylo uděleno úřední povolení stavební před 28. lednem 1917, a nikoli subjektivně pro nájemníky, resp. jiné uživatele místností, kteří v uvedených budovách před 1. lednem 1928 místností používali. Intencí zákonodárce bylo stabilisovati v těchto budovách základnu pro obecní dávky, vybírané na podkladě nájemného podle stavu z r. 1927 a vyrovnati tím rozdíl zatížení obecními dávkami, jenž při postupném odbourávání ochrany nájemníků vznikl mezi nájemníky v starých domech, kteří sice ochrany nájemníků již nepožívali, ale přesto obecními dávkami plně byli zatíženi, a mezi nájemníky v domech nových, kteří byli zatíženi pouze nižší sazbou, po případě zcela byli osvobozeni. Vzhledem k uvedenému znění a účelu onoho ustanovení nutno je tedy vykládati objektivně, t. j. v tom smyslu, že petrifikace základny dávkové podle stavu z r. 1927 platí objektivně pro nájemní objekty v budovách (částech budov), pro něž dáno úřední povolení stavební před 28. lednem 1917, nikoliv jen pro osoby, které těchto nájemních objektů již před 1. lednem 1928 používaly. Důsledně nutno pak také objektivně pojímati poslední větu odst. 2: »částky, o které bylo nájemné (nájemní hodnota) od 1. ledna 1928 zvýšeno, nejsou základem pro vyměření dávky«, a dlužno tedy ze základny dávkové ohledně oněch nájemních objektů vyloučiti ony částky, o něž nájemné (nájemní hodnota) jednotlivých nájemních objektů je vyšší nežli bylo v r. 1927, bez ohledu na to, zda toto zvýšené nájemné platí uživatel místností, který jich užíval již před 1. lednem 1928, či na základě nového nájemního (uživacího) poměru uživatele jiný, jemuž zvýšené nájemné (nájemní hodnota) již od počátku bylo v této výši stanoveno.

Poněvadž žal. úřad vycházel z názoru, že ustanovení odst. 2 cit. § dávk. pravidel nevztahuje se na případy posléze uvedené, tento názor je však — jak doličeno — nesprávný, bylo nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 10.296.

S a m o s p r á v a o b e c n í: I. V jakých směrech je obec legitimována k stížnosti na nss do usnesení zem. výboru, kterým tento, jednáje o žádosti obce za příspěvek z vyrovnávacího fondu podle zák. č. 77/1927 Sb., provedl změny v obecním rozpočtu? — II. Zemský výbor není v takovémto případě povinen, aby — sděluje obci předem zamýšlené změny — změny ty zvláště odůvodňoval. — III. Otázku, zda jsou dány předpoklady pro dozorčí úpravu obecního rozpočtu podle § 10 odst. 5 a § 3 odst. 7 cit. zák., musí zem. výbor posouditi podle doby, kdy úpravu provádí. — IV. O některých praktických případech úpravy obecního rozpočtu podle cit. předpisů.

(Nález ze dne 24. ledna 1933 č. 1069.)